

Mary Weston Fordham:
Falmede Blade (Magnolia Blade)

Oversat af Erik Rosekamp 2011©
Udgivet af SFA-89/LFL's Bladfond 2011

Til Jorden.

Oh Jord – elskede, skabende kraft,
foræret os som livets og menneskets saft,
En verden af sjælden skønhed,
Med grønklædte bakker og dale
Med floder som krystalklædte sale
Ej findes et lignende sted.

Oh sol, du dagens kejser,
Din magt du viser når du knejser,
Jorden krymper som i skræk,
Når ildkuglen vælder frem med lys,
Og natten drager bort med gys,
Med stråleglans går mørket væk.

Oh måne, solens blege søster,
Ned du går i vest fra øster,
Frem du kommer som gudinde,
Svøbt i slyngne sølverkåber,
Med ædle stene som i dråber,
Om panden lagt og om din tinde.

De stjerner de tindrer med sagtmodigt lys,
De funkler som tusind safirers kys,
Henover azurblå kupler de kommer,
Men daggryet vælder og jager dem væk
De falder fra himlen i rædsel og skræk,
Og mennesket må stå for sin dommer.

Torden og lynild bølger og brænder,
Frygt og rædsel i mennesket det tænder,
Flænses den mørke himmelslugt,
Som kæmpers fodtrin er torden at lytte,
De vanvittige lyn er som røveres bytte,
Og driver mennesket på evig flugt.

Oh, slørede skyer, af reneste hvid,
Med rober så florlette og ude af tid,
Som farvande ånder i fred,

Til tider gir' I kølende byger,
Til tider skybrud mens sneen fyger,
Ubarmhjertigt I vælter ned.

Du skønne regnbue bryder frem som en hær,
Og omringer jorden med farvernes skær,
Og gør tegn til Noah i arken.
”Jeg bukker mig dybt blandt de evige skyer”
Og lover på tro og fromme,
At aldrig mere skal syndfloden komme.

Oh bjerge med sneklædte tinder,
Grænseløse vidder I skuer,
Pyramider bliver små som tuer,
Hverken lyn eller jordskælv I frygter,
Evigt I står mens mennesket flygter,
Og evigt I modstår alt som truer.

Umådelige hav, tungt ånder dit bryst,
Roligt du falder på hver en kyst,
Som den tavse søvn i mørken nat,
Men snart bliver du vred, og i vilden sky,
Vanvittigt du buldrer mod klipper og by.

Kildevæld og bække små,
Smyger Jer i dalens vrå,
Med blød og mild en klang,
I dukker frem fra lysning og er let på fod,
Og stille hvisker I at ”Gud er god”,
I skaber dalens højtidsang.

Og når naturens sange svulmer op,
Og dyr og fugle følger trop,
Skal mennesket også stemme i?
Da skulle bjerg som dal forkynde,
Alt levende en klagesang vil synge,
Kun de, der Herrens åsyn rummer,
Skal synge højt og uden kummer,
En evigbåren rapsodi.

Forlis.

Nat og stjerneløs himmel,
På vilde bølger skibet svajer,
Med lasede sejl og åbne luger,
Med dækket bestrøet af bomme og mast,

Rask sejler hun mod sin død.

De røde lyn omkring hende slår,
Torden og storm i rasende dans,
Det ædle skib retter hovedet frem,
Over stinkende bølger og derpå hjem,
I et festfyrværkeri af smerte.

Stormfuglen flyver så højt om sky,
Og synger sin hymne om døden,
Klagesange spidder den mørke himmel,
Man mandskabets pinesang høre,
Mens de synker til det dybeste dyb.

Skibe sejler ud,
Og vender aldrig tilbage,
Himmelske sjæle bliver børn igen,
Ødelagte og forfaldne er syndens sønner,
Som arkens due skal de ej vende hjem,
Men synke som skibet til den evige dom.

Vaskekonen.

Med hænder så røde og ømme,
Med ryg og skuldre knækket og bøjet,
Hun står der dag efter dag og natten med,
Til alt er forbrændt og alt er forbrugt.
Hun skrubber – skrubber – skrubber,
Vasker og skyller og skrubber,
Til musklerne smerter og sjælen forsvinder,
Og knoglerne skriger forpint.

Ved daggry når solstråler danser,
Og gnister så gyldent og lyst,
Hun længes efter aftenstunden,
Og nattetimen så tyst,
Hun skrubber – skrubber – skrubber,
Kun armod giver hænderne styrke,
For krybben er tom og må fyldes,
Livssaften svinder og svinder.

Så længe der er hjerteslag tilbage,
Vil gejst og ånd bærer oppe,
Og godhed og kærlighed giver iver og lyst,
Og forsøder det elendige liv,
Men at slide og ase og knokle,
Fra tidlig morgen til aften silde,

Er mere end Guds menneske kan bære,
Det rig mand kan ej forstå om han ville.

Tager hun del i livets fornøjelser?
Har hun dage fri til sig selv?
De rige end ikke ser hendes tårer,
Og siger, ”du er født her og derfor vor ejendom,”
Fjern dine skoldhede tårer,
Der har furet din pande og kind,
Når ugen er omme skal du få lidt fred.

Ja, selv på jorden findes der dage,
hvor arbejde og slid stopper op,
Det blev os fortalt som lov,
At syvendedagen er hellig.
Når sabbattens klokker ringer,
og luften fyldes med fryd,
Så syng din glæde ud,
Og lad morgenstjernen det høre.

Et ydmygt måltid på et bord,
Tørre skorper og lidt ost,
Selv jordens skaber aner ikke,
Hvortil han sit hoved skal hælde,
Bare arbejd for dit daglige brød,
Blot hjertet er purt og hænderne rene,
Gnid – gnid – gnid,
Til knoglerne revner.

Med hænder så røde og ømme,
Med ryg og skuldre knækket og bøjet,
Du haster afsted mod den søde søvn,
Der findes derude hinsides.
Hvor sjælene vaskes,
I krystalklart vand
Der springer fra såret
I Frelserens krop.

Snefnug.

Hvordan går det til, Oh blomster så fine,
At I knoppes og blomstrer i frostklare vinde,
Mens vinter endnu er nær.

Hvordan går det til, at fra mørk kold muld,
I giver liv til kuld efter kuld,
Mens sne endnu dækker Jert hoved.

Sig, længes I efter solen og løvets hytte?
De blege blade frydefuldt farven bytte,
Mens liljer står vagt på bakkens top.

Dybt i mørket hvorfra I kom og var i fængsel,
dvæler der begær og glød og længsel?
Måske endda en grådighed?

Og når den gamle jord den ånder glad,
Og sjæle falder ned som vissent blad,
Mens jorden dunder taler.

I sover fredfyldt med øjet lukket,
End ikke jordskælv får med jer bugt,
Indtil det forår kommer.

Angelsaksisk legende om sproget.

Ung var verden, og smuk den var,
Balsamiske briser fyldte luften klar,
Naturen hviled' i ensomhed,
Og da sagde Gud, at "alt var godt."

De sneklædte bjerge rejste sig op,
De mørke skove bredte sig ud,
På stenede strande var vandet i leg,
Glade de var på fødselsdag.

Stilhed råder, intet dyr ingen fugl,
Fra fælle kan høre det mindste,
End ikke Adam, Guds billed fra oven,
Kan hviske til Eva en kærlig strofe.

Hvor fire floder mødes opstår der splid,
Hverken kvinde eller mand er angst for strid,
Thi djævelen der var forvist fra himlen,
Har endnu ej fundet vejen til haven.

Men se! Lyset bryder frem over træernes toppe,
Men hør! Det rasler og knitrer blandt blade deroppe,
Retfærdighedens engel stiger ned,
Og synger om kærlighed og evig fred.

Fra hi sprang op de forskræmte dyr,
Fjerprydede sangere lod strengen røre,
Naturen bølgende mod lyden derhen,

Hvor den himmelske sang man høre.

Løven, sletternes konge,
Forsøgte at brøle de sange,
Rysted' sin manke og vræled' løs,
Så dyr og fugle omkring ham gøs.

Så spurven pluds'li opløftet sit næb,
Og lærken tillige kom også på slæb,
Forsagte duer begyndte at kurre,
En kærlighedssang fra de dybe furer.

Og Eva, al yndes moder,
Gled umærkeligt nær de noder,
Hvorfra ord og toner vidunderligt lød,
Hun glemte sig selv i en evig glød.

Fra jorden kom hymner så sjældne,
Og fyldte den tavse luft,
Og englene greb dem og ej de glemte,
Med morgenstjernen i korsang de stemte.

Den dovne Adam slentrede rundt,
Hvad Eva hørte var ham og forundt,
Men åh! Hør kvindernes stemmer råbe et ja,
Og manden han frydes og sukker derved.

Kun fisken i det dybe hav,
Ej kunne vækkes af sin søvn,
Og ak! Den hørte intet
Om englens sang på jorden,
Dengang de talte ej,
og har ej siden gjort det.

Jesusbarnet.

Stjerneklar vinternat,
Frostsprængt kold er luften,
Ydmygt står du Bethelhem i dalen,
Trist og gold og nøgen.

Øde gader skimtes svagt,
Kun oplyst af myriader af stjerner,
Hvis blinkende lys giver natten liv, -
Og blandt hvilke Mars er den blodige ild.

Dybt i dalens tårevædede slugt,

Knæler der mænd i henrykkelsens angst,
For se! en mægtig stjerne der står,
På himlen så vidunderlig klar.

Nu hører de engles røst,
Med himlens toner de synge,
Vi bringer det ”glade budskab frem,”
”Frygt ej og bliv ej forfærdet.”

Følg stjernen, de sang,
Til Kristus snavsede leje,
Thi Israels Konge, han sover i hø,
Som man lod til kvæget meje.

Og ovenover dette ydmyge sted,
Hvor kongernes konge er lagt,
Står østerstjernen på evig vagt,
Og skal aldrig mere slukkes.

Oh, funklende lys, de alle skreg,
I evighed har vi afventet Israels konge,
Skin evigt, du elskede morgenstjerne,
For dig vil vi ofre det hele.

Bethelehem! du slidte gamle by,
Lig pilgrimme i Mekka vi flokkes om dig,
Til den hellige jord på hver julenat,
Til Jesusbarnets fattige hjem.

St. Michaels klokker.

Kom og hør dem kime,
St. Michaels muntre klokker,
I fryd fra julemorgens time,
Med sang om Bethlehem de lokker,
Hør hvor sødt de kimer hymnen,
”Velsignet være Herrens hær,”
Hør de små børns stemmer stige,
Da er jord til himlen nær.

Så glædes vi den Påskemorgen,
Da de første blomster titter op,
Når violens purpur farver sneen,
Og spreder vellugt over hver en krop,
De indelukte glade tanker slippes fri,
Og høres i det høje,
Kraftfuldt kimer klokken ud,